

TANRISAL YARATIŐTA ADALETSİZLİK VAR MI? (2)

(...dünden devam)

Bu bir ceza deęildir

Karnı su toplayan İmrân ibn Husayn, otuz yıl sırt üstü yatmış, kalkamaz, oturamazmış. Yatağında açılan bir delikten hacetini yaparmış. Mutarrif ibn Abdillâh ve kardeşi Alâ', kendisini sormağa gelmişler. İmrân'ın halini gören Mutarrif ağlamağa başlamış. İmrân:

– Niçin ağlıyorsun? Demiş, İmran.

– Seni bu halde görünce ağladım, demiş, Mutarrif.

– Ağlama, demiş İmran, Allah bu hali benim için istemiş, sevmişse ben de onu benim için severim. Sana bir şey söyleyeyim, belki Allah, seni bu söyleyeceğimle yararlandırır. Fakat bunu, ben ölünceye dek kimseye söyleme: Melekler beni ziyaret ediyorlar, ben onlarla ünsiyet ediyorum (benimle arkadaşlık ediyor, yalnızlığımı gideriyorlar). Bana selâm veriyorlar, selâmlarını duyuyorum. Ve biliyorum ki büyük nîmete sebebolan bu belâ (hastalık sınavı), bir cezâ değildir."

Sınavında böyle bir nîmet gören kimse, o sınava râzı olmaz mı?

Biz senin dostlarınız

Bir cemâat, akıl hastanesinde tutulan Şiblî'yi sormağa gelmişler. Önünde taş bulunan Şiblî, onlara:

– Siz kimsiniz? demiş.

– Biz seni sevenleriz, demiŐler. Onları taŐlamađa başlamış. Kaç-mıŐlar.

– Öyle ise ne diye beni sevdiğinizi iddia ediyorsunuz? Sözüünüzde doğru iseniz belâma sabretsenize! Demiş.

Rızâ, her konuda kaderin akıŐına sevinme, Hak'tan gelen her hali hoŐgörü ile karŐılama, gönül huzuru, kanâat, Hakk'a teslîmiyyet, O'nun seçip yaptı-đının iyiliğine güven doğurur. Allah'ın kazâsını başkasına Őikâyet etmek-ten, aşırı sızlanmaktan alıkor. Bu noktada bulunan insan, Allah'ın lütfunu da, kahrını da hoŐ görür: “Lütfun da hoŐ, kahrın da hoŐ!” diyecek olgunluğa erişir. Yunus, Allah'a bağlılığı ne güzel belirtmiŐ:

“Ne varlıđa sevinürem
Ne yokluđa yirinürem

‘İŐkun ile avınuram

Bana seni gerek seni!”
